

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 10Co/47/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5612210532
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 04. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Róbert Urban
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5612210532.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte v zložení z predsedníčky senátu JUDr. Amálie Paulerovej a členov senátu JUDr. Róberta Urbana a JUDr. Erika Vargu v právnej veci navrhovateľa POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpeného spoločnosťou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, IČO: 36 864 421, proti odporcovi: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, na základe odvolania navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 7C/194/2012-60 zo dňa 26.9.2013 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok okresného súdu.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ dňa 27.9.2012 domáhal od odporcu náhrady majetkovej škody v sume 125 eur a náhrady nemajetkovej ujmy v sume 990 eur titulom nesprávneho úradného postupu, ktorého sa mal dopustiť súd prvého stupňa v exekučnej veci vedenej u súdneho exekútora pod sp. zn. Ex 8664/2009 (povinný T. A.). Navrhovateľ v návrhu tvrdil, že okresný súd nerozhodol o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v lehote 15 dní od doručenia žiadosti, súd bol v omeškaní s rozhodnutím viac ako 18 mesiacov, tvrdil ďalej, že prejednávaná vec nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti, nevyžadovala takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu. V dôsledku uvedeného postupu on (navrhovateľ) utrpel majetkovú škodu predstavujúcu náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia a rozhodnutím o nej. Pri uplatnení si aj náhrady nemajetkovej ujmy navrhovateľ skutkovo argumentoval tým, že márnym uplynutím času došlo u neho aj k vyvolaniu viacerých rizík - neskorým ukončením procedúry k zániku povinného, k zmareniu účelu konania pre stratu kontaktu s povinným, k insolvenčii povinného; neexistencia vnútroštátneho prostriedku nápravy v spojení s absolútnou nemožnosťou vrátenia strateného času vyvolal u členov riadiacich orgánov spoločnosti, ako aj u majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti, zánik ďalších plánovaných a už vytvorených podnikateľských aktivít, hospodársku stratu, spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí. Základ nároku na náhradu nemajetkovej ujmy videl navrhovateľ v požiadavke na spravodlivé usporiadanie vzťahov a dosiahnutie adekvátnej nápravy a primeranej satisfakcie za porušenie základných práv a princípov právneho štátu.

Okresný súd vykonaným dokazovaním, najmä oboznámením sa s obsahom spisu okresného súdu sp. zn. 6Er/739/2009 zistil, že navrhovateľ pred súdnym exekútorom spísal dňa 24.8.2009 návrh na

vykonanie exekúcie proti povinnému T. A., A. XXX, V. na základe exekučného titulu rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zo dňa 3.6.2009, sp. zn. SR 04226/09 na vymoženie povinnosti zaplatiť sumu 424,21 eur, úrok z omeškania vo výške 0,20% denne z dlžnej sumy 410,28 eur, od 23.12.2008 do zaplataenia, a trov konania 142,10 eur. Žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola doručená súdnym exekútorom Okresnému súdu Liptovský Mikuláš dňa 25.9.2009. Exekučný súd písomnou výzvou zo dňa 14.10.2009 vyzval súdneho exekútora na predloženie zmluvy o úvere, Exekútor podaním doručeným súdu 28.10.2009 oznámil súdu, že výzvu adresoval priamo oprávnenému. Oprávnený sa k výzve súdu na splnenie edičnej povinnosti vyjadril 12.11.2009. Dňa 14.12.2009 súd vydal povedenie na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi. Uznesením Okresného súdu Liptovský Mikuláš zo dňa 6.12.2009, č. k. 6Er/739/2009-17 súd exekúciu čiastočne zastavil, o vymáhanie 0,25% denného úroku z omeškania zo sumy 410,28 eur od 25.12.2008 do zaplataenia z dôvodu, že exekúcia sa vykonávala na základe rozhodnutia ktoré sčasti priznáva zákonom nedovolené plnenie. Uznesením Krajského súdu v Žiline zo dňa 29. 4. 2011, č. k. 6CoE/56/2011 bolo uznesenie okresného súdu potvrdené. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 12. 12. 2011.

Okresný súd vec právne posúdil z pohľadu ustanovenia § 9 ods. 1, 2 Zákona č. 514/2003 o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (v znení do 31.12.2012), vychádzal aj z ustanovenia § 44 ods. 2 Zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej iba „Exekučný poriadok“) v znení do 31.5.2010, z § 44 ods. 2 Zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej iba Exekučný poriadok) v znení do 31.5.2010 a od 1.6.2010, z § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku v znení do 31.5.2011 a od 1.6.2011 a pri právnom hodnotení prejednávanej veci prihliadal aj na právny význam ustanovenia § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

Vychádzajúc z výsledkov hodnotenia vykonaných dôkazov a z aplikovaných ustanovení označených právnych predpisov súd prijal záver o nedôvodnosti podaného návrhu. Navrhovateľ nepreukázal naplnenie primárneho atribútu zodpovednostného vzťahu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom exekučným súdom - a to nesprávny úradný postup. Tvrdenie navrhovateľa o nevydaní poverenia na vykonanie exekúcie exekučným súdom po dobu viac ako 18 mesiacov nebolo pravdivé. K vydaniu poverenia došlo po uplynutí 80 dní, dôvodom však bola potreba predloženia zmluvy o úvere. Podľa konštantnej judikatúry Ústavného súdu SR samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty, v posudzovanom prípade nevydanie poverenia v lehote 15 dní ani od doručenia žiadosti súdneho exekútora, sa nepovažuje automaticky za porušenie základného práva účastníka, keďže je potrebné zohľadniť všetky okolnosti prípadu. Okresný súd poukazuje i na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, podľa ktorej nerešpektovanie lehôt ustanovených zákonom samo o sebe nemusí znamenať porušenie článku 6 ods. 1 Dohovoru. Významné je ukončenie celého konania v primeranej lehote (poukaz súdu na prípad Wiesinger v. Rakúsko, séria A č. 213). Poverenie na vykonanie exekúcie nepredstavuje skončenie konania a uplynutie času v trvaní 80 dní mohlo byť právne významné pri hodnotení primeranosti celého konania, navrhovateľ však ani minimálnym spôsobom neodôvodnil zásah do jeho práva prekročením lehoty na vydanie poverenia po dobu dlhšiu ako 18 mesiacov Rozdiel medzi tvrdeným oneskorením súdu s vydaním poverenia a skutočným uplynutím doby 80 dní je výrazný a podstatný. Vyvracia už samotný skutkový základ primárneho atribútu zodpovednostného vzťahu, v dôsledku čoho preukazuje bezúspešnosť žaloby. Zámerom zákonom stanovenej lehoty na vydanie poverenia v trvaní 15 dní bolo zefektívnenie exekučného konania a snaha dosiahnuť, aby poverenie na vykonanie exekúcie nebolo zdržiavané nečinnosťou exekučného súdu. Uvedená lehota je pre súd záväzná len do tej miery, ak by jej nedodržanie mohlo byť označované za zbytočný prieťah. Uvedená lehota predstavovala ideálnu predstavu zákonodarcu o dobe potrebnej na to, aby sa poverenie mohlo vydať. Pre záver o zbytočných prieťahoch exekučného súdu však nestačí len samotné prekročenie 15 dňovej lehoty, ale aj naplnenie ďalších relevantných okolností prípadu. Medzi takéto okolnosti patrí správanie sa oprávneného, jeho súčinnosť, iné procesné prekážky vrátane ďalšieho priebehu konania, postupu exekútora a exekučného súdu. Napokon súd poukazuje aj na novelizovanú právnu úpravu ustanovenia § 9 ods. 2 Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (od 1.1.2013), ktorá explicitne zakotvila už aj požiadavku posúdenia nesprávneho úradného postupu v závislosti od výsledkov právoplatných rozhodnutí označených súdov (Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, alebo Ústavného súdu SR), alebo vybavenia sťažnosti na prieťahy, prípadne žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prieťahy. Súd prvého stupňa v osobitostiach rozoberá aj význam primeranej rýchlosti konania v širšom zmysle slova. Rýchlosť konania však nesmie ísť na úkor riadneho výkonu spravodlivosti a rešpektovania ostatných základných princípov konania (poukaz súdu

na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu Neumeister v. Rakúsko zo dňa 27. 12. 1968). S poukazom na tzv. „interpretačnú právoplatnosť“ judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu bolo elementárnou povinnosťou exekučného súdu náležite skúmať podmienky vydania poverenia, s čím je spojené i plynutie času. Je všeobecne známe, že aplikácia komunitárneho práva v oblasti noriem na ochranu spotrebiteľa predstavovala prelomenie predchádzajúcej súdnej praxe aj v oblasti exekučného konania. Okresný súd v osobitostiach zvýrazňuje princíp ochrany spotrebiteľov, povinnosť exekučného súdu ex offo skúmať neprijateľné podmienky aj bez námietky účastníka konania (poukaz na rozhodnutie Európskeho súdneho dvora v Luxemburgu - rozhodnutia Asturcom Telecomunicaciones C-40/08). Možnosť skúmať aj bez návrhu nekalú povahu podmienky predstavuje prostriedok vhodný na dosiahnutie výsledku stanoveného v článku 6 Smernice Rady 93/13. Okresný súd zvýraznil osobitný záver uznesenia Európskeho súdneho dvora v Luxemburgu zo dňa 16. 11. 2010, POHOTOVOSTĚ, s. r. o., proti Iveta Korčkovská, C-76/10, ktorý práve vo vzťahu k navrhovateľovi rozhodol, že Smernica Rady 93/13/EHS z 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách ukladá vnútroštátnemu súdu, ktorý rozhoduje o návrhu na nútený výkon právoplatného rozhodcovského rozhodnutia vydaného bez účasti spotrebiteľa, povinnosť aj bez návrhu posúdiť nekalú povahu sankcie obsiahnutej v zmluve o úvere uzavretej poskytovateľom úveru so spotrebiteľom a uplatnenej v tomto rozhodnutí, ak tento súd má na tento účel k dispozícii nevyhnutné informácie o právnom a skutkovom stave a podľa vnútroštátnych procesných pravidiel môže uvedený súd vykonať takéto posúdenie v rámci obdobných konaní na základe vnútroštátneho práva.

Súd prvého stupňa poukazuje zároveň i na povinnosť exekučného súdu postupovať v súlade s právnou úpravou na ochranu spotrebiteľa v súlade s judikatúrou komunitárneho práva. V predmetnom exekučnom konaní bola žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v plnom rozsahu zamietnutá. Napokon finálna legislatívna úprava ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyňala vykonateľné rozhodnutie rozhodcovských súdov zo zákonom stanovenej 15 dňovej lehoty na vydanie poverenia od doručenia žiadosti súdneho exekútora. Výkon práva navrhovateľa bol v rozpore s dobrými mravmi predstavujúci účelovo vykonštruovaný nárok, obsahujúci nepravdivé tvrdenia (plynutie lehoty na vydanie poverenia). Z dôvodu nepreukázania základu nároku zodpovednosti odporcu za vznik škody nebol daný žiaden dôvod vykonať ďalšie dokazovanie a zaoberať sa námietkami vo vzťahu k ďalším atribútom zodpovednostného vzťahu vrátane námietky premlčania. Nebol taktiež dôvod na vydanie medzitýmného rozsudku, ktorý má svoje opodstatnenie len v prípade preukázaného základu nároku. V čase vyhlásenia rozsudku už došlo k uplynutiu zákonom stanovenej lehoty v súvislosti s predbežným prerokovaním nároku.

Pri rozhodovaní o náhrade trov konania okresný súd aplikoval § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, vychádzal z princípu úspechu/neúspechu účastníkov v konaní, pritom konštatoval úspech odporcu, ktorému vznikol nárok na náhradu trov od neúspešnej procesnej strany - navrhovateľa. Odporca náhradu trov konania nevyčísľil a ani z obsahu spisu nevyplývalo, že by mu boli nejaké trovy vznikli, z týchto dôvodov odporcovi náhradu trov konania okresný súd nepriznal.

Proti rozsudku okresného súdu v zákonnej lehote podal odvolanie navrhovateľ. Domáhal sa zrušenia rozsudku a vrátenia veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Namietal, že postupom súdu mu bola odňatá možnosť ako účastníkovi konania konať pred súdom, vo veci rozhodoval vylúčený sudca, súd nesprávne právne vec posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenia právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností.

V osobitostiach vytýkal, že súd postupujúc podľa § 101 ods. 2 O.s.p. vec prejednal v jeho neprítomnosti zdôvodňujúc, že sa bez ospravedlnenia na pojednávanie nedostavil. Odvolateľ poukazoval na to, že podal elektronicky na zverejnenú mailovú adresu súdu návrh na zrušenie pojednávania, o zrušení pojednávania požiadal riadne a včas, uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spojené s označenými dôvodmi. Súdnem nemohol vec prejednať v jeho neprítomnosti, a ak tak postupoval, odňal mu tým právo zúčastniť sa konania pred súdom. Napokon súd jeho žiadosť o zrušenie pojednávania (o čo požiadal z dôležitého dôvodu) ignoroval, vychádzajúc z mylného skutkového stavu bez oboznámenia sa s obsahom dôkazov.

Odvolateľ zvýraznil, že v žiadosti o zrušenie pojednávania uviedol skutočnosti, pre ktoré sú všetci sudcovia okresného súdu vylúčení z pojednávania a rozhodnutia veci, podľa § 15 O.s.p. vec mala byť predložená na rozhodnutie predsedovi súdu a ten mal podľa § 12 O.s.p. predložiť vec na jej pridelenie inému súdu. V posudzovanom prípade bol porušený inštitút zákonného sudcu, na čo už on upozorňoval

v návrhu na začatie konania. Okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach odvolateľa a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Podľa názoru odvolateľa, rozhodnutie krajského súdu je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach. Tento jeho právny názor potvrdzujú i rozhodnutia Krajského súdu v Trenčíne, Nitre, Prešove v skutkovo a právne zhodných veciach, v ktorých boli vylúčení všetci sudcovia okresného súdu. Odvolateľ na podporu svojej odvolacej argumentácie (vo vzťahu k princípu zachovania práva na nestranný súd, rozhodovanie vecí zákonným sudcom) poukazoval na rozhodovaciu prax Ústavného súdu SR v rozhodnutiach IV.ÚS 345/09, I. ÚS 27/98, III. ÚS 16/2000.

Za takýchto okolností a s vedomím, že názor krajského súdu vo veci nestrannosti pre rozpor s rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, neobstojí; keď podal (odvolateľ) ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu; - nebolo a nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, v ktorom by vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca.

Odvolateľ vytýkal súdu, že sa nedostatočne oboznámil s podmienkami za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval jeho žiadosť o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Súd vychádzajúc z mylného skutkového stavu bez oboznámenia sa s obsahom predloženej ústavnej sťažnosti nesprávne aplikoval ustanovenie § 101 ods. 2 O.s.p. a viedol pojednávanie, na ktorom za neprítomnosti navrhovateľa meritórne rozhodol. V žiadosti pritom zdôrazňoval, že trvá na osobnej účasti právneho zástupcu na pojednávaní, avšak na takom, ktoré bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde.

Napokon on (odvolateľ) nemal možnosť sa vyjadriť k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Nemal možnosť vyjadriť sa ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie. Za takejto procesnej situácie došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu jeho práva na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom.

Súd sa dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že ním (odvolateľom) namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Je nepochybné, že navrhovateľom tvrdený nesprávny úradný postup bol v konaní jednoznačne preukázaný. Súd bol bezdôvodne nečinný, spôsobil zbytočné prietahy v konaní, nerozhodol o návrhu navrhovateľa v zákonnej lehote. Nesprávny úradný postup exekučného súdu pritom spočíva hneď v niekoľkých skutočnostiach, nielen v jednej z nich, preto sa konajúci súd musí vysporiadať so všetkými vytýkanými zločkami nesprávneho úradného postupu. V napadnutom rozhodnutí tomu tak nie je, čo robí rozhodnutie nepreskúmateľným pre nedostatok dôvodov. Záver súdu, že exekučný súd konal priebežne a bez zbytočných prietahov z vykonaného dokazovania nevyplýva, práve naopak, prietahy sú z vykonaného dokazovania zrejme. Odvolateľ argumentoval ďalej tým, že ako strana konania nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k týmto dôkazom a prednesom vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnuť dôkazy na podporu svojich protitvrdení. Súd rozhodol bez toho, aby mu umožnil ovplyvniť rozhodnutie všeobecného súdu, vyjadriť sa k skutkovým a právnym otázkam veci.

Odporca písomné vyjadrenie k odvolaniu nepredložil.

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 10 ods.1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie podal účastník (§ 201 prvá veta O.s.p.) v zákonom stanovenej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.), preskúmal vec v rozsahu danom v ustanovení § 212 ods. 1 O.s.p. a viazaný rozsahom i dôvodmi odvolania a aplikáciou postupu podľa § 156 ods. 3 O.s.p. v spojení s § 211 ods. 2 a § 214 ods. 2 O.s.p. rozsudok okresného súdu potvrdil podľa § 219 ods. 1,2 O.s.p. pre vecnú správnosť.

Krajský súd vyhodnotil odvolanie navrhovateľa za nedôvodné.

Preskúmaním spisu odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa v prejednávanej veci zistil riadne skutkový stav, vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu. Pri vykonaní dôkazov vychádzal i z procesných návrhov navrhovateľa na vykonanie dokazovania ním označených priamo v návrhu na začatie konania. Dôkazy vyhodnotil v celom rozsahu v súlade s ustanovením § 132 i nasl. O.s.p. a vec správne právne aj posúdil. Krajský súd sa v celom rozsahu stotožnil i s písomným odôvodnením napadnutého rozhodnutia a len na zvýraznenie správnosti záverov súdu prvého stupňa považuje za svoju povinnosť vyjadriť sa k

odvolacím argumentáciám tak procesného charakteru, ako aj k odvolacím argumentáciám charakteru hmotnoprávneho vznesené navrhovateľom v odvolaní.

Podľa ustálenej súdnej praxe pod odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie taký nežiaduci postup súdu v prejednávanej veci, ktorým súd účastníkovi konania znemožní realizáciu tých práv, ktoré mu priznáva Občiansky súdny poriadok za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Ide o prípady, ak súd postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s inými všeobecnými záväznými právnymi predpismi a tým odňal účastníkovi jeho procesné práva.

Účastníci sú povinní prispieť k tomu, aby sa dosiahol účel konania najmä tým, že pravdivo a úplne opíšu všetky potrebné skutočnosti, označia dôkazné prostriedky a dbajú na pokyny súdu (§ 101 ods. 1 O.s.p.). Súd pokračuje v konaní aj keď sú účastníci nečinní. Ak sa riadne predvolaný účastník nedostaví na pojednávanie, ani nepožiadá z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec prejednať v neprítomnosti takého účastníka; prihliadne pritom na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy (§ 101 ods. 2 O.s.p.).

Pojednávanie sa môže odročiť len z dôležitých dôvodov (§ 119 ods. 1 O.s.p.). Účastník, ktorý navrhuje odročenie pojednávania, musí súdu oznámiť dôvod na odročenie pojednávania bez zbytočného odkladu potom, čo sa o ňom dozvedel alebo odkedy sa o ňom mohol dozvedieť, alebo s prihliadnutím na všetky okolností ho mohol predpokladať.

Okresný súd za účelom vecného pojednania návrhu nariadil pojednávanie na deň 26.9.2013, na ktoré predvolal účastníkov, právny zástupca navrhovateľa obdržal všetky súvisiace listiny vo veci, na pojednávanie bol súdom riadne predvolaný a ako je zrejmé aj z obsahu súdnej doručky, predvolanie na pojednávanie prevzal spolu s písomným vyjadrením odporcu k návrhu dňa 27.8.2013. Z uvedeného je zrejmé, že navrhovateľ mal dostatok času na prípravu na pojednávanie, mal dostatok časového i procesného priestoru na to, aby zaujal vecné stanovisko i k písomnému vyjadreniu odporcu. Neobstojí preto odvolací argument odvolateľa o tom, že mu nebolo doručené písomné vyjadrenie odporcu k návrhu na začatie konania, preukázateľne uvedené písomné vyjadrenie navrhovateľovi doručené bolo, mohol realizovať svoje základné právo ako účastník konania, vyjadriť sa k vecným argumentom uvádzaným odporcom v písomnom vyjadrení. Je neopodstatnený aj ďalší odvolací argument, ktorý vytyka súdu prvého stupňa uskutočnenie pojednávania napriek písomnej žiadosti o jeho odročenie z dôležitého dôvodu. Z obsahu spisu vyplýva, že v návrhu na zrušenie vytyčeného termínu pojednávania navrhovateľ za dôležitý dôvod označil objektívne porušenie zásady nestrannosti súdu a sudcu, nevyllúčenie sudcov okresného súdu rozhodnutím krajského súdu z pojednania a rozhodovania v nadväznosti na to i podanie sťažnosti na Ústavný súd SR, ktoré skutočnosti sú však v diametrálnom rozpore s odvolacou argumentáciou odvolateľa, ktorým poukazuje na to, že mu nebolo predložené rozhodnutie o vylúčení, resp. o nevyllúčení sudcov okresného súdu. Ide o odvolací argument aj úmyselne zavádzajúci, keďže z obsahu spisu vyplynulo, že uznesenie Krajského súdu v Žiline 6NcC/30/2013 zo dňa 24.1.2013 riešilo otázku vylúčenia/nevyllúčenia sudcov súdu prvého stupňa. Uvedené uznesenie bolo doručené právnenému zástupcovi navrhovateľa dňa 13.3.2013. Označeným uznesením zákonná sudkyňa JUDr. Gabriela Brišková vylúčená z pojednania a rozhodovania veci nebola. Podanie sťažnosti na Ústavný súd SR proti označenému uzneseniu Krajského súdu v Žiline podaním zo dňa 6.5.2013 nemožno považovať za dôležitý dôvod pre odročenie pojednávania, keďže nejedná sa o procesný úkon, ktorý by navrhovateľ z hľadiska predvídavosti resp. nutnosti z jeho pohľadu nemohol vykonať a predložiť takýto úkon súdu prvého stupňa skôr, než deň pred konaním konkrétneho pojednávania. Napokon nemožno sa stotožniť ani s odvolacím argumentom odvolateľa, ktorým vytyka princíp porušenia nestranného súdu, resp. princíp porušenia zásady zákonného sudcu, keďže Krajský súd v Žiline otázku vylúčenia/nevyllúčenia sudcov riešil v priebehu vedeného konania tak, že zákonnú sudkyňu JUDr. Gabrielu Briškovú (vydala v predmetnej právnej veci meritórne rozhodnutie) z pojednania a rozhodovania veci nevyllúčil. Za tejto situácie neexistuje rozhodnutie, ktorým by zákonná sudkyňa mala byť vylúčená z pojednania a rozhodovania vo veci . Napokon sám navrhovateľ na písomnú výzvu okresného súdu v podaní zo dňa 26.10.2012 (č.l. 9 spisu) výslovne prehlásil, že on súdu námietku zaujatosti podľa § 15a ods. 1 O.s.p. nepodal. Vzhľadom aj na tento písomný a výslovný prejav navrhovateľa vyznie kontroverzne jeho námietka v odvolacom konaní vytykajúca nedodržanie princípu zákonného sudcu a navyiac táto námietka nemá svoj právny základ v danom štádiu rozhodovania o jeho odvolaní. Nadväzne nebolo možné vyhodnotiť túto skutočnosť uvádzanú navrhovateľom v návrhu na zrušenie pojednávania za dôležitý dôvod pre odročenie pojednávania, správne preto súd prvého stupňa aplikoval postup podľa § 101 ods. 2 O.s.p., keď vec v neprítomnosti účastníkov prejednal a o nej aj meritórne rozhodol.

Krajský súd dodáva, že okresný súd disponoval dostatočným spisovým materiálom preukazujúcim skutkový stav veci, z čoho i vychádzal, napokon v dôkaznom konaní bol i samotný navrhovateľ aktívny,

priamo v návrhu vo veci samej už označil konkrétne dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, a z ním označených dôkazov súd prvého stupňa dokonca i vychádzal, zadovážil konkrétny exekučný spis, oboznámil sa s jeho obsahom a prijaté skutkové závery súdu prvého stupňa majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

Je zrejmé, že navrhovateľ svojim kontroverzným procesným postupom, ktorým účelovo sledoval odročenie a zmarenie pojednávania, sám sa dostal o možnosť zúčastniť sa pojednávania, priamo na pojednávaní argumentovať, prípadne predniesť svoje stanoviská. Súdom prvého stupňa v celom rozsahu bol vytvorený účastníkom procesný priestor, aby prezentovali svoje skutkové tvrdenia, navrhovali, označili dôkazy, bolo na účastníkoch, či tento procesný priestor v konaní využijú alebo nie.

Je jednoznačné, že navrhovateľ podaným návrhom sa domáhal náhrady škody a nemajetkovej ujmy na základe ním tvrdeného nesprávneho úradného postupu orgánu štátu (okresného súdu v exekučnom konaní). Na daný prípad v celom rozsahu dopadajú účinné ustanovenia Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Podľa § 3 ods. 1 písm. d/ označeného právneho predpisu štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom.

Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon, alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánov verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Ustanovenie § 3 Zákona č. 514/2003 Z.z. zakladá objektívnu zodpovednosť štátu, ktorej sa nemožno zbaviť a ktorá predpokladá súčasné splnenie troch podmienok a to 1/ nesprávny úradný postup, 2/ vznik škody, 3/ príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Za vecne správny vyhodnotil odvolací súd právny záver okresného súdu, že v konkrétnej posudzovanej veci nebola preukázaná existencia nesprávneho úradného postupu, nie je teda splnená prvá (prioritná) zákonná podmienka zodpovednostného vzťahu. Napokon odvolateľ iba všeobecne uvádzal, že súd sa dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že navrhovateľom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, v odvolaní však odvolateľ nekonkretizoval, ktoré konkrétne omyly vecného charakteru namieta, ktoré konkrétne ním namietané lehoty pri vydaní rozhodnutia súdom prvého stupňa boli nesprávne vyhodnotené.

V súvisiacom výroku o náhrade trov prvostupňového konania rozhodnutie súdu prvého stupňa má oporu v aplikovanom ustanovení § 142 ods. 1 O.s.p.

V odvolacom konaní navrhovateľ úspešný nebol, bolo by jeho povinnosťou nahradiť trovy odvolacieho konania úspešnej procesnej strane - odporcovi, odporca si však tieto trovy neuplatnil a ani z obsahu spisu nevyplývalo, že by mu boli vznikli v súvislosti s podaným odvolaním navrhovateľa nejaké trovy v odvolacom konaní. Z týchto dôvodov krajský súd postupujúc aplikáciou § 224 ods. I v spojení s § 142 ods. I O.s.p. účastníkom (žiadnemu z nich) náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie prípustné **n i e j e** .